

Váradi Richárdné Édesanyjával És Bátyjával

A bátyám, Gyuri, édesanyám és én. Arra már nem emlékszem, hogy ki csinálta a képet. Gyuri bátyám 1921-ben született édesanyám első házasságából. Őt adoptálta az édesapám, de én sokáig úgy tudtam, hogy Gyuri édestestvérem. Miután elvégezte a polgári iskolát, elment dolgozni az Újszegedi Kendergyárba, és albérletben lakott Szegeden. A bátyus egyébként gyönyörűen rajzolt, nagyon szép textileket tervezett és 1938-tól a budapesti Textilipari Szakiskolába járt, és Pesten lakott édesanyám testvérééknél. De a zsidótörvények miatt nem tudta elvégezni az iskolát, a vége előtt abba kellett hagynia, azután egy nagyon rövid ideig még visszament az Újszegedi Kendergyárba dolgozni, és onnan is vitték el 1942-ben munkaszolgálatra Hódmezővásárhelyre.

1943-ban Szerbiába, Borba került. Még kaptunk tőle hírt, hogy menet közben ellopták az összes holmiját, úgyhogy küldtünk neki ruhacsomagot, de választ nem kaptunk már, és többet nem is láttam. Mikor mi anyámmal 1945-ben hazajöttünk Auschwitzból, és bementem Szegedre, az utcán találkoztam a bátyám egyik munkaszolgálatos társával. Ő mondta el, hogy ne várjuk a Gyurkát, mert tarkón lőtték. De az anyám előtt ezt elhallgattam, és ő meg állandóan hazavárta a fiát. És azzal fenyegetőzött, hogy ha az újságban vagy a hadifogolylistán megtalálja a bátyám halálának hírét, felakasztja magát. Mert ő nem tudta, hogy a bátyámat kivégezték, nem mondtam meg neki. Mikor már Pesten laktunk és kórházba kellett mennem, aki csak létezett ismerős Pesten, mindenhova elmentem és mindenkivel megbeszéltem, hogy ha anyám kérdezi, egyöntetűen azt mondják, hogy végelgyengülésben halt meg a Gyuri. Úgyhogy a drága jó anyámnak azt mondtam, hogy a Gyuri Flossenburghban, végelgyengülésben halt meg. Akkor az anyám bocsánatot kért tőlem, amiért fenyegetőzött, és attól kezdve békesség lett ezen a vonalon. Úgy látszott, hogy elkönnyvelte magának ezt a hírt, és ez megnyugtató volt számomra.